

V poslednjem ognju bosta srci plali,
dve plamenici, in njun žar sijal
bo v duš enakih dvojni ogledali,
kjer dvojne luči bo odsvit svetlal.

Ÿ večeru rožnatem in sinjem vnela
se bova v zadnjem zublju in gorela,
kot bi ihtela dolgo za slovo.

Potem pa stopil angel bo v tišino
in veder, zvest oživil bo svetló
plamene mrtve in zrcal temino.

VZDIH

Stéphane Mallarmé

O tiha sestra, k čelu tvojemu se pne
mi duša, kjer jesen rdi in v sanjah mre,
in k nebu angelskih oči, milo strmečih;
tako v vrtovih tam, v otožnost se gubečih,
vzdihuje sam v nebo visoko curek bel,
v nebo, ki mu oktober je modrino vzal,
in ki odsvita mu neskončno hrepenenje
tolmun, kjer v mrtvi vodi listov mre drhtenje
in blodi v vetru, pušča mrzlih brazd sledi,
in kjer samotni sončni žarek zlat polzi.

PAHLJAČA

Stéphane Mallarmé

Sanjarka, da boš potopila
me v slast, do koder ni poti,
perut naj mojo roka mila
po zviti laži obdrži.

Večerni hlad se te dotika,
ko ujet utrip vzdhrteva plah,
obzorje rahlo ti odmika
v daljavo sleherni zamah.